

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Deus odit peccatum odio abominationis aut aversionis, & odio inimicitiae, seu vindictae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

stris postremis Ecclesiae saeculis ! Fateor, quòd zelum meum super hac materia prorumpentem, aliquando vix continere sciam. Audio sapius homines mihi conquirentes: capere nequeo, quæ fortuna sinistra me in felicem flagellet, tempore jam ab aliquo in domo mea nil deprehendo nisi invidias, confusiones; quò plus laboris impendo, eò minus lucri mea negotia refundunt; non ad verto nisi ægritudines, judiciarios processus, dispendia, à quibus familia mea miserè jactatur, & vastatur; subit mentem, cogitatio, dicunt illi, quasi Deus malum me esse, velit Ego verò, qui bene novi malignam eorum conversationem, modicam fidem, injustitiam in ipsorum commercio, agrè respondere soleo, nec nisi concitatori animo & voce eos interpellans; quomodo? quid? num vobis imaginari audeatis, quòd Optimus Deus vos malos esse velit, an non commutem fidei articulum creditis, nonne scitis. Deum nullatenus esse Deum amplius, si non odio insectaretur impudicos, fraudulentos, impostores &c. odium istud derivari ex ipsamet Deitatis naturâ? Exponamus jam istius odii naturam. Id alterum meum punctum est.

II. Nostri Doctores Scholastici dividunt odium in duplicem speciem, unum dicunt abominationis, aliud odium vocant inimicitia. Prius odium est aversio Divinae voluntatis, vi cujus detestatur Deus, & concipit horrorem peccati, juxta illud: *Abominatio Domini est omnis arrogans.* Item: *Quos exhorruisti Domine, quoniam odibilia opera tibi faciebant.*

Prov. 16. 5.
Sap. 12. 3.

Solus cujusdam inimici conspectus nos turbat, stomachum, bilem commovet; aversio, quâ in eum rapimur, in causa est, cur in eundem vix respicere dignemur, illius societati renuntiamus, quid quid is egerit, displicet, etiam dona,

donâ, si qua offerret, in nostri offensam & injuriam hæc cedere, interpretari non dubitaremus. Constat, quòd Deus passionum nostrarum sit incapax, & cum sit immutabilis, laborare nequeat motuum exorbitantium pericyclofi.

Nihilominus Spiritus Sanctus volens, ut pro captu nostro comprehenderemus, quid in secretario Divini peccatoris statueretur in objectum istiusmodi aversionis, peccatum sc. omnes eos adhibet terminos, eaq; attribuit huic in peccatores odio, quæ nostris ipsi exhibemus hostibus. Primò ab illis suam avertit faciem, ne ipsius oculis incurrant; nam *mundi sunt oculi tui, ne videas malum, & respicere ad iniquitatem non poteris*, inquit Propheta. Habac. 1. 13.

Quòd si videat peccatores, notat alius Sacer Vates, id fieri cum dolore cordis, amaritudine mentis: *exacerbant me in opere manuum suarum*, seu, ut quædam versio exprimit: *amaricant spiritum meum*. Fatetur ipse cordolio se feriri in aspectu creaturarum, peccati labe infectarum: *Tactus dolore cordis intrinsecus*. Ille, cujus cæteroquin *delitiae sunt, esse cum filiis hominum*, aut innocentibus, aut penitentibus, se tamen ab iis mox abstrahit, longius recedit, quamprimùm peccarunt: *Vae eis, cum recessero ab eis*. Jerem. 32. 30.
Gen. 6. 6.
Osee 9. 12.
Gen. 3. 9.
Matth. 25. 12.
 Ipsos minimè respicit, nescire se simulat, ubi sint, quòd devenerint; hinc quærit: *Adam ubi es*, neque ulterius vult agnoscere: *Nescio vos*.

Horum actiones sunt Deo abominationes, & videtur etiam illorum execrati sacrificia. Quantumvis isti, asserit D. Paulus, fide essent præditi pro transferendis montibus sufficiente, & si linguis loquerentur Angelorum, post admissam tamen culpam, quâ Dei amicitia sunt exuti, nihili æstimarentur hæc aliæque, nec unquam in computum

venierent pro retributione vitæ æternæ, sunt quippe opera mortua, ad salutem profus inutilia. Memorata Dei aversio eousque se extendit, ut peccatori interdicit suum nomen pronuntiari, suâque nolit ab ipso encomia decantari, ut per suum interpretem Davidem nobis insinuasse visus est: Id colligit aureus Chrysoctomi intellectus ex choro, quem Dei jussione Regius Cytharædus iste instituit, ex omnium creaturarum ad invicem concertantium vocibus, ad suave melos Divinæ gloriæ componendum, ac concinendum. Glacies, nives, inhumana hyemis frigora huc convocantur, cœcæ tenebræ, inconditi noctis horrores non excluduntur, fulgura & fulmina in Musicali arena locum inveniunt: *Ignis, grando, nix, glacies, Spiritus procellarum*, ipsimet pariter dracones hunc in circumvenire, invitantur: *Laudate Dominum de terra dracones & omnes abyssi*. Solus & unicus peccator, instar excommunicati non tolerati, expressè prohibetur, tam mirabili concentui se immiscere: *Peccatori autem dixit Deus: quare tu enarras justitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum?* Quando excellens quispiam Citharædus advertit chordam unam aliis discordem, concordari non posse citra Musicalis harmoniæ dissonantiam, eam iratus abruptit, & in ignem projicit. Similiter videns peccatorem Deus solis labiis se honorantem, eumque vocem propriam cum aliis creaturarum vocibus inconcinne combinare, audiens, indignabundus perpetuam ei indicit pausam, eoquod harmonici concentus suavitatem in turbet. *E Cithara bene modulante chordam dissonam refecat, ne reliquarum vocum harmonia vitietur*, aurea Sancti Chrysoctomi gnoma est. Non sine aculeo sunt illa melliflui Doctoris verba, presbyterum alloquentis: nonne

tu à Deo peculiariter es electus, ut altare accedas, ad placandam ipsius iram, eumque cum suo populo reconciliandum; *quomodo placas, si non places?* tu Beneficiarie, Canonicæ, cui ex Dei instituto commissum est, ut obeas super terram officium istud Angelorum in cœlis, qua ratione te ingerere præsumis cœlicis phonascis, quomodo gratas Deo laudes intonare tentas, cum cor tuum peccati turpitudine inquinatum sit, eidem displiceas, quæso: *quomodo placas, si non places?*

Epist. 41.

O cor Christianum, quàm es infensibile, si hac veritate non tangeris, non moveris! mediastinus in ædibus heri sui quietus agere non posset, si hunc erga se malè affectum nôllet, nec nisi ægerrimè in servitiis suis tolerare animadverteret. Profanæ historiæ nos instruunt, non rarè plures magnatum assentatores; aulae sectarios præ merolanguore vires, spiritusque vitales amisisse, cernentes omnem spem, apud suos principes redeundi in gratiam, intercisam esse. Absalon cæteroquin pessimæ indolis, aborturientis naturæ monstruosus partus, protestari tamen non erubuit, se malle potius mortem, quàm vitam cum assidua parentis Regii aversione & absentia conjunctam. Et tu Christianæ facilè tantam jacturam tolerare, vitam quietè transigere possis cum hac infallibili licet notitia, è principiis fidei desumptâ, quòd sis odium Dei, abominandus, detestabilis Deo, maledictus à Deo, imò, quòd non ampliùs esset Deus, nisi te respiceret ut suum inimicum? Cum probè teneas, quàm agrè te Maximus Universalis istius Monarcha in mundo sustineat, aërem tibi, quo respiras, exprobrer, panem, quem comedis, obtrudat; quòd eo te vultu contueatur, quo tu perditissimum spectares latronem, omnia tua funditùs devastantem bona,

E 3

omnia

omnia nefarie usurpantem sibi, quæ propriis filiis parata reliquisti? Quòd denique, quemcunque in locum aut loci angulum te recondas, te met oculus Divinis exponas velut objectum abominationis, quæ juxta Propheticum loquendi morem Spiritum Dei replet amaritudine? Terminus hic est quidem metaphoricus, reverà tamen rem magnam in Deo nobis exprimit.

Canon. *aud. q. 3.* binæ excommunicationis meminit publicæ sc. & occultæ. Hæc posterior infausta fors est omnium, qui in statu peccati mortalis degunt. *Deus, qui videt in occulto, prospicit animam vitiis fervientem, tradis eam Sathana, discedit à mente ejus, & relinquit domum cordis ejus vacuam.* Omnes proinde hoc aversionis odio per peccati vinculum obstricti, sunt occultæ excommunicationis nexibus illigati.

Hoc ne serio pensasti, Charissime frater, quærit ex te D. Hieronymus, quòd eo temporis momento, quo gratiã Dei excidisti, quo peccatum lethale incidisti, facto ipso jam incurreris excommunicationem, maledictus in tuo corpore, ac in tua anima, maledictus semper, ubique, *Maledictus ingrediens, maledictus egrediens.*

O Deus cordis mei! ardentè suspirat D. Bernardus, prius me destrue, potiùs millies me annihilas, velim, quàm ut permittas, me fieri subjectum tui odii, quàm ut comparem Divinæ Majestatis tuæ oculis in tali statu, in quo. *De cænofo lacu prurientis pectoris mei incessanter ebulliant illiciti animi motus inundanter & impingentes in serenitatem præfulgurantis vultus tui,* hæc ille.

III.
Punctum,

Veniamus modò ad partem tertiam, & dicamus, quisnam sit præcipuus & maxime nocivus effectus istius odii.

Effectus